

ת"ד 3892/06/12 - מדינת ישראל נגד אחמד חרב

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 3892-06-12 מדינת ישראל נ' חרב

בפני כב' השופט שלמה בנג'ו	המאשימה
מדינת ישראל	נגד
אחמד חרב	הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד נטע שרון

ב"כ הנאשם: עו"ד יואב נוריאלי

הנאשם: אין הופעה

הכרעת דין

אקדים אחרית לראשית ואודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

עובדות כתב האישום:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, לפיו בתאריך 1.08.11 סמוך לשעה 10:25 נהג במשאית מסוג מאן בכביש 752 מכיוון נשר והיגע לצומת יגור המרומזר, כשהוא נוסע בנתיב הימני מתוך שני הנתיבים. הכביש במקום הינו דו-מסלולי, מופרד ע"י שטח הפרדה בנוי, ובכיוון נסיעת רכב ב' שלושה נתיבי נסיעה, שניים לנסיעה ישר והשמאלי קיצוני לפנייה שמאלה לכיוון קיבוץ יגור, ואילו בכיוון נסיעת הנאשם שני נתיבי נסיעה לנסיעה ישר בלבד, כביש תקים, יבש, ראות טובה צומת מרומזר, אותה עת הרמזורים פעלו כתקנם. אותה עת, במקום הנ"ל, בכיוון הנגדי, ממול ולקרת רכב הנאשם, נסע רכב פרטי מסוג טוטה, נהוג בידי כהן מרדכי, אשר החל בנסיעה וכניסה לצומת, תוך פנייה שמאלה לאחר שהוא ברמזור בכיוון נסיעתו התחלף מאדום לירוק. הנאשם נהג רכבו ברשלנות בכך שלא שם לב לדרך, לא ציית לאור האדום ברמזור בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת תוך שהוא חוצה את קו העצירה באור אדום, חסם דרכו של נהג הפרטית וכלי הרכב שהתנגשו. כתוצאה מהתאונה נחבל בגופו וניזקק לטיפול רפואי נהג הפרטית, וכן נגרם נזק לכלי הרכב המעורבים ולרמזור.

2. הנאשם הואשם איפוא בביצוע העבירות הבאות:התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף- עברה לפי תקנה 21(ב) (2) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961; אי ציות לאור אדום ברמזור - עבירה על תקנה 22(א) לתקנות

עמוד 1

התעבורה תשכ"א 1961; נהיגה רשלנית- עברה לפי סעיף 62(2)+38(3) לפקודת התעבורה.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

3. הנאשם מודה כי נהג ברכב במקום ובמועד הנקובים בכתב האישום ובהתרחשות התאונה ותוצאותיה, אך כפר באחריות לה.

עיקר המחלוקת:

4. האם הנאשם עבר באור אדום.

ראיות התביעה:

5. ע"ת מס' 1 - 1 רס"מ עמיחי נחמן מאת"ן חוף (להלן: "הבוחן" או "בוחן התנועה"):

הבוחן ערך דו"ח בוחן [ת/4], תרשים [ת/3], סקיצה [ת/2], גבה עדות הנאשם [ת/5]. מעדותו של בוחן התנועה, עולה כי הבוחן בדק חלקית את תוכנית הרמזורים. הוא ציין כי בדק את כיווני הנסיעה והאם יש ירוק צולב. הוא ביקר בזירה ביום התאונה, ובדק את שטח הרמזורים ומציין כי הם פעלו באופן תקין 10:25, והוא הגיע בשעה 12:00.

6. בחקירה הנגדית מסר כי הוא לא בדק את תוכנית הרמזורים מאחר ואין אפשרות כזאת [שורות 8-9 עמ' 7]. לשאלה מדוע ציין כי בדק, השיב, כי אכן עשה בדיקה אך במבט עין. לדבריו, הוא עושה זאת באופן אוטומטי.

7. באשר לשאלה מדוע נחקר נהג הפרטית תחת אזהרה השיב, "תאונת רמזור מתבססת על עדויות". לכן, שני המעורבים נחקרו תחת אזהרה, ומה שהפנה את החשד כלפי הנאשם, היה עד ראייה אובייקטיבי [שורות 1-2 עמוד 8].

8. באשר לדיסקת הטכוגרף, מסר כי הנאשם עצמו הוציא ומסר אותה לשוטרים [שורות 23-30]. בפענוח הדיסקה העריך, כי התאונה אירעה בין 10:28 ל 10:25. הטכוגרף הוצא מהרכב בשעה 11:18. בנוסף ציין, כי על פי הטכוגרף, טרם התאונה המהירות המרבית הייתה 90 קמ"ש. מופע אחרון של נסיעה הינו בערך 10:28. יחד עם זאת, הדגיש, כי מדובר בפענוח גס ביותר.

9. ע"ת מס' 2 - מר קורנפלד אוראיל:

עד זה אמור היה להיות עד ראייה ניטרלי לאירוע, כך לדברי התביעה. ברם, העד לא אותר ולא הובא על ידה למתן עדות חרף דחיות רבות שניתנו לה לצורך כך.

10. ע"ת מס' 3 - מר בן חורין אבנר מחב' איזו אהרון:

העד ערך מסמך בדבר תקינות מערכת הרמזורים [ת/8. - הודעה על תקינות רמזור בעת תאונה]. העד אישר כי הוא אכן ערך את ת/8 מתאריך התאונה 1/8/11 שעה 10:25 המעיד על תקינות המערכת. לדבריו, לא התקבלו בחברה, קריאות על תקלה במערכת. נציגי החברה לא ביקרו בצומת ולא יודעים מה אירע שם [שורות 9-12 עמ' 11]. עוד ציין בעדותו: "אם לא קיבלתי הודעה על הרמזור מבחינתנו הוא תקין. אם הרמזור בהבהוב או שחור אז הוא לא עובד. לא התקבלה הודעה מאזרחים או שוטרים על תקלה ברמזור. ולא נרשמה כל תקלה במערכת המפעילה את הרמזור ביום התאונה [שורות 9-14]."

11. בחקירתו הנגדית מסר כי הוא לא יודע להשיב מתי קיבל את הפניה להוציא את המסמך בדבר תקינות הרמזור. לשאלת בימ"ש השיב: "אם התבעת הפקס מראה תאריך 14/8/11 אז ייתכן שהעבירו לי את זה בתאריך הזה" [שורות עמ' 12 2-3], והוא גם לא יכול לשלול תקלה רגעית ברמזור. ב"כ הנאשם העלה בפני העד את האפשרות להוצאת מסמך המתייחס בטעות לרמזור אחר או צומת אחר. העד השיב בשלילה, באומרו "אין מצב". ברם, בהמשך הציג בפניו ב"כ הנאשם תע"צ מתיק ת"ד אחר [10-1875-12] בה הונפק ע"י העד, תע"צ שגוי, המתייחס למקום בעל שם דומה באזור אחר בארץ. העד הסביר כי הטעות במקרה האמור הייתה אצל מע"צ אשר דיווחה בפניהם דרישה על צומת נעורה בלי להתייחס למיקומה בארץ, כאשר באותה העת סבר העד כי מתכוונים למיקום אחר בארץ [שו' 24-32 עמ' 12 + שורות 1-10 עמ' 13].

12. ע"ת מס' 4 - מר אבי אהרון:

העד ערך הודעה על נזק לרמזורים [ת/1]. בעדותו מסר כי ערך את ההודעה על הנזק ביחס לתאונת דרכים עליה קיבל דיווח מהמשטרה בגין נזק לרמזורים. בחקירה הנגדית הבהיר כי הוא טכנאי רמזורים ועובד מעבדה מטעם חברת 'איזו מנורה' אשר הינה חברה פרטית שמתקנת רמזורים למע"צ [שור' 25-29 עמ' 1]. לדבריו, הוא מקבל את הדיווחים והולך למשטרה לקבל פרטים מי פגע ברמזור. ב"כ הנאשם שאל את העד באשר לאינטרס הכלכלי של החברה באומרו: "החברה שלכם, פרטית, האם ידוע לך אם יש לה אינטרס כספי בתיק. אם נקבע כי אין אשמים ויש בעיה במערכת הרמזורים, האם הנזק "נופל" עליכם". על כך השיב העד: "אם אף אחד מהמעורבים לא אשם, ויש בעיה ברמזורים זה באמת נופל עליהם" [שורות 19-21 עמ' 6].

13. ע"ת מס' 5 מר כהן מרדכי - נהג הפרטית:

העד מסר כי נסע מכיוון חיפה לכיוון יגור, בצומת יגור היה רמזור אדום. הוא עמד ראשון בטור המכוניות בנתיב השמאלי ביותר והמתין לרמזור ירוק. משהתחלף הרמזור לירוק החל לנסוע שמאלה, עבר את הסיבוב כדי להיכנס לתוך יגור, ולאחר שפנה והגיע לאמצע הכביש, שמע חריקה של אוטו ושמע פגיעה ברכבו. הוא הביט וראה משאית לבנה. לדבריו, ניגשו אליו שני אנשים, דני ואריאל קונגולד, אשר עזרו לו לצאת מהרכב [שורות 28-32 עמ' 14]. לדבריו, אריאל היה מאחוריו וביחד עם דני עזרו לו לצאת מהרכב והזמינו לו אמבולנס. כתוצאה מהפגיעה נשברו לו צלעות ואצבע ביד. לקחו אותו לבית חולים שם אבחנו לו צלעות שבורות ומכה ונפיחות קלה בבוהן יד שמאל. אח"כ הגיע לתת עדות במשטרה [שו' 1-3 עמ' 15].

14. העיד הדגיש כי כי עבר את הצומת באור ירוק מלא, ואריאל שהיה מאחוריו מוכן להעיד על כך. הוא מציין, כי רק אחרי שפנה הופיע המשאית[שורות 3-5]. נהג המשאית אמר לו כי ראה אדום אך לא יכול היה לעצור. עוד הוסיף, כי נהג המשאית ביקש לא להזמין משטרה מאחר וזה יפגע לו בפרנסה [שורות 5-6].

15. בעדותו התבקש בבימ"ש לזהות את הנהג אך טען שהוא אינו זוכר אותו וזאת למרות שאמר שנהג המשאית ירד מהמשאית וניגש אליו ומדובר באירוע מסוג זה. הוא חזר והדגיש כי דניאל שמע את מה שהנהג אמר לו. [שורות 6-8].

16. בחקירה הנגדית טען כי הוא מכיר היטב את המקום ונוסע שם 30 שנה. הצומת עבר שינוי מאז התאונה. לבקשת הסניגור, הבהיר, כי במקום ישנם שני נתיבים: האחד - ישר וימינה והשני - שמאלה [שורות: 2-7 עמוד 16]. באשר למערכות הרמזורים במקום, ידע לציין, כי במקום יש שני רמזורים אך לא ידע לציין מיקומם [שורות: 7-11]. עוד מסר העד כי היה בעצירה 30 שניות בטרם החל לנסוע [שורות 20-21]. במהלך העדות נשאל הוא ע"י ב"כ הנאשם: "האם בזמן הזה תנועה מימין נסעה?". על כך השיב: "לא זוכר, לא שמתי לב, באה תנועה ממול מנגד, הייתה הפסקה שלא הייתה תנועה בכלל" [שורות 21-23]. הוא מסר כי שוחרר מביה"ח באותו היום. לשאלת ב"כ הנאשם - מדוע מסר את ההודעה שבוע אחרי הסביר כי לא יכל לנהוג ובבית חולים אמרו שאין טעם לאשפז אותו. לאחר מכן נשאל אם הגיע באופן עצמאי למשטרה או שזומן ועל כך השיב כי אינו זוכר [שורות 26-31]. ב"כ הנאשם שאל את העד מדוע אמר במשטרה כי לא הצליח לקחת פרטים מהנהג אלא מהמשטרה ועל כך השיב העד: "המשטרה לא לקחה דני סבוי לקח אותו" [שורות 4-5]. בהמשך לאמור, קרא ב"כ הנאשם את עדותו של העד במשטרה ולדבריו השיב כי קיבל את הפרטים גם מהמשטרה וגם מדני סבוי. [שורות 6-7].

17. ב"כ הנאשם מציין בפני העד, כי ציין קודם שהיה הוא בהלם וכן לא הספיק לקחת פרטים ולדבר עם נהג, על כך השיב העד כי דיבר עם הנהג וכי הנהג דיבר בטלפון כנראה עם הבוס שלו וקיבל הנחיות מה להגיד ומה לא להגיד [שורות 8-9]. בהמשך נשאל אם שמע אותו, העד השיב כי ראה אה אותו וגם נתן [הנאשם] את הטלפון כדי שידבר איתו והעד ציין כי לא רצה [שורות 8-12]. הוא נשאל מדוע לא מסר זאת לחוקר וטען כי השיב על שאלות בלבד.

18. ע"ת מס' 6 - מר גיא רוטנברג, מתנדב:

ערך דו"חות פעולה - 9/ת, 10/ת/11. בעדותו מציין כי הגיע לאירוע לאחר התרחשותו. מד"א פינו את נהג הפרטית. הוא לא דיבר עם הנהגים. הרמזור היה תקין והתנועה זרמה כסדרה [שורות 29-30 עמ' 13].

19. בחקירה הנגדית מסר, כי אכן, אחת הפעולות הראשונות שסייר צריך לעשות, בזירת תאונה, זה לאתר עדים ולהבין מה קרה. אולם, במקרה דנן, למרות הימצאותם של מס' אנשים בזירה, הוא ניסה לאתר רק את נהג המשאית. לשאלת ב"כ הנאשם האם היו עוד עדים פוטנציאליים, השיב העד בשלילה. אך יחד עם זאת, לא שלל אפשרות, כי השותף שלו ניסה לאתר עדים נוספים. כמן כן הבהיר כי לא פנה לנאשם-נהג המשאית לקבל ממנו תגובה לאירוע במקום. באשר למערכת הרמזורים אישר העד כי בדוחות שרשם לא התייחס למצב הרמזורים [שורות 2-23 עמ' 14].

ראיות ההגנה:

20. הנאשם העיד לעצמו. לדבריו, הוא התקרב לצומת, לפניו היתה משאית והוא נסע אחריה. בזמנו, בכביש הזה היו שני נתיבים ישר והאחד ימינה. ובצד השני אותו הדבר עם נתיב שמאלה. הוא נסע בנתיב האמצעי הביט ברמזור ראה מרחוק שהוא ירוק ונסע נכנס לצומת אחרי המשאית שלפניו. ובכל העת שנכנס לצומת היה הרמזור ירוק. באמצע הצומת הופתע מכניסת הפרטית, שמע צופרים, אך לא יכל היה לעצור ולמנוע את התאונה, ברח ימינה ונתן לו מכה בפינה - כלשונו. העד נשאל ע"י הסנגור באשר לנתיבי הכביש טרם השינוי שנעשה בצומת. הנאשם הבהיר כי לא היתה פניה ימינה והפנה לתמונות [שורות 27-32].

21. בחקירה הנגדית מסר כי הבחין באור הירוק ברמזור ממרחק של כ- 40-45 מ' והמשאית שנסעה לפניו לא הסתירה לו את הרמזור. עוד ציין כי לא יתכן שהרמזור התחלף לאדום בעודו מתקרב לצומת. הוא הדגיש כי אם הרמזור היה מהבהב היה עוצר [שורות 1-6 עמ' 22].

22. לשאלת המאשימה באשר למהירות הנסיעה שלו הפנה הנאשם את המאשימה לעיין בטכוגרף וציין כי לא יותר מ-60-70 קמ"ש, על כך נשאל בשנית וציין: **"אני הייתי עמוס, והיה סיבוב לא נסעתי מהר"** [שורות - 15-18]. בהמשך נשאל ע"י ביהמ"ש והשיב כי "היה ירוק מלא", אם כי אישר כי המשאית שלפניו היתה גבוהה ממנו ויתכן כי הסתירה לו את הרמזור הראשון, אך הוא הביט לעבר הרמזור הרחוק יותר. עוד סיפר הנאשם כי אין לו מזל כלשונו, מאחר והייתה שם עוד עדה שאמרה שהם ציפצפו לנהג הפרטית אבל הוא לא שמע בעודו מציין: **"הנתיב שנוסע ישר התחלף לירוק והנהג התבלבל ונסע ישר לא לקחתי פרטים מהבחורה כי היא נסעה. אני לא משקר"** [שורות 30-32]. הנאשם ציין כי הוא אינו ידוע אם היו עוד רכבים לפני המשאית אשר הייתה לפניו, אך זכר לציין בצד השמאלי שלו היו מכוניות.

23. יצוין כי גם בהודעת חשוד שנגבתה מהנאשם - ת/5, מסר הנאשם כי כי שמע קולות של צופרים, אך לא ידע מאיפה הם באים. לפתע ראה רכב פרטי לפניו בתוך הצומת. הנאשם הדגיש בחקירה וחזר ואמר: **"אני חוזר ואומר שאני עברתי ברמזור ירוק, ושהוא התבלבל בין הרמזורים ככה אני גם הבנתי מאנשים שהיו במקום, למרות שאין לי את הפרטים שלהם וזאת הסיבה שצפרו לו. היו אחריו מכוניות ולא נסעו אחריו.** [שורות 15-16].

דין והכרעה:

24. לאחר ששמעתי את העדים, לאור התרשמותי מעדותם, המוצגים וחומר הראיות שבפני, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטל הראיה הרובץ עליה ונותר ספק בליבי בשאלת אשמתו של הנאשם.

25. על בסיס חומר הראיות שבפני הנני קובע כי התאונה אירעה בצומת יגור. הנהג המעורב נסע בכביש 752 בהגיעו לצומת יגור, עמד על הנתיב השמאלי שבכיוון נסיעתו המאפשר לו פניה שמאלה בלבד, מתוך 3 נתיבים. השניים הנותרים מימינו מאפשרים לנסוע ישר בלבד [ת/3]. באותה עת נהג הנאשם בכביש 752, בנתיב הימני מבין שני הנתיבים המאפשרים לנסוע ישר בלבד, כשהוא מתכנן לעבור את הצומת. הפרטית חסמה את דרכה של המשאית

26. כפי שכבר הובאר המחלוקת מתמקדת אך בשאלה מי עבר באדום - הנאשם או הנהג הפרטית.

27. ישנם כאן שתי גרסאות. האחת, של הנאשם, והשניה, של הנהג המעורב. שניהם מעוניינים בתוצאות המשפט ולכן יש לגשת בזהירות לבחינת עדותם, וכך באו הדברים לידי ביטוי בהלכה הפסוקה:

28. **"עדותו של עד מעוניין, דהיינו - מי שיש לו עניין אישי בתוצאה, מהווה גורם נכבד בשיקולי בית המשפט לעניין מהימנותו של העד והמשקל הראיתי שמן הראוי לתת לדבריו. הפסיקה מחייבת קיומו של טעם אמיתי להכרעת הדין על פי עדות יחידה ומתן אמון מלא ומושלם בה (ע"א 231/72 עזבון המנוח שמעון אלמליח נ' זוטא פ"ד כז (1), 679, 681)".**

29. בחנתי בחון היטב את עדות השניים ולא מצאתי עילה או בסיס להעדיף את האחת על רעותה.

30. נהג הפרטית העיד באופן שהותירה בו רושם כי מעיד בצורה אותנטית ומתאר את שחווה, תוך שהוא מציין פרטים שזכר מהתאונה, אנשים איתם שוחח ואת השתלשלות האירוע מתחילתו ועד לסופו.

31. הנאשם - נהג המשאית, העיד אף הוא באופן שהותיר רושם אמין. עדותו של נסתרה בחקירה הנגדית. הוא השיב לשאלת בית המשפט והבהיר את הדברים תוך התייחסות לאירוע. הוא לא ניסה להסתיר את העובדה כי יתכן כי המשאית שלפניו חסמה לו את שדה הראיה עם אחד הרמזורים אך הבהיר כי הביט ברמזור אחר ווידא כי הוא ירוק. עוד טען כי נהגים אחרים צפרו במקום ולאחר מכן טען כי היתה נהגת שראתה כי הפרטית היא זו שנכנסה לצומת באדום ולכן צפרה לו.

32. העדויות של השניים המתייחסות לליבת האירוע ועל פי הכרעה בין השניים יפול דבר - שקולות.

33. המשטרה היתה ערה לשקילות זו. לא בכדי העיד בוחן התנועה וברוב הגינותו הבהיר, כי שני הנהגים נחקרו תחת אזהרה בחשד לאחריות לתאונה. אך מה שהפנה את האצבע המאשימה אל עבר הנאשם היתה עדות של עד ראייה אובייקטיבי, אותו ה"ה קרונפלד אוריאל ע"ת 2 [שורות 1-12 עמ' 8]. דא עקא, כי התביעה לא הביאו למתן עדות. לא איתרה אותו על אף דחיות רבות שניתנו לה.

34. במצב דברים בו מדובר בהכרעה המתבססת על עדות יחידה אל מול עדות הנאשם שנמצאה שקולה לעדות היחידה, נהנה הנאשם מהספק.

35. אך בכך לא סגי.

36. מעדות הבוחן וחומר הראיות שבפני עולה כי לא נשללה האפשרות כי מערכת הרמזורים לא היתה תקינה.

37. בוחן התנועה העיד כי לא בדק את תוכנית הרמזורים מאחר ואין אפשרות כזאת [שורות 8-9 עמ' 7]. באותה נשימה עולה מהחומר כי הוא מסר כי בדק את הרמזורים. כאשר התבקשה הבהרתו לכך, מסר כי אכן עשה בדיקה אך במבט עין. על כך נשאל מדוע לא ציין בדו"ח הבוחן את האמור, והשיב כי עשה זאת באופן אוטומטי.

38. בדיקת תקינות מערכת הרמזור ע"י בוחן התנועה לא היתה רצינית דיה ולא היה בה כדי לענות על הדרישות המצופות מבוחן תנועה, עפ"י הוראות הדין ונוהלי את"ן, אשר אמור לבדוק תוכנית רמזורים עדכנית ונכונה, ולשלול תקלה המערכת זו.

39. גם מסמך התחזוקה של חב' תחזוקת הרמזורים 'איזו מנורה' לא היה נקי מספקות. מעדותו של עורך מסמך זה עלו תהיות רבות אודות חוסר יכולתו לשלול תקלה במערכת הרמזורים. עוד הסתבר כי העד שדבק בגרסו כי המסמך משקף התייחסות נכונה לצומת האמורה, שגה במקרה אחר בו העיד באופן זהה ומסתבר שהנפיק תע"צ לא נכון [עמ' 12 שורות 24-32 שורות 1-10 עמ' 13].

40. לא נשללה אפשרות התרחשותה של תקלה זמנית במערכת הרמזורים. מדובר במערכת רמזורים ישנה, כפי שהעיד מר בן חורין נציג חב' תחזוקת הרמזורים 'איזו מנורה': **"לא היינו עולים על זה אם הייתה החשכה רגעית כי אין דיווח על זה. אני לא יכול לשלול תקלה רגעית. הפסקת חשמל רגעית בלבד יכולה לקרות במצב זה. תקלה של רמזור מצריכה טכנאי** [שורות: 14-16 עמ' 12].

41. נקודה נוספת, לא פחות מעיקה, והיא, שמעדותו של נציג חב' תחזוקת הרמזורים, עלתה בעייתיות מטרידה. מסתבר כי לחב' התחזוקה עלול להיות אינטרס כלכלי במציאת 'אשם' לתאונה. שכן, בהעדר קביעה שיפוטית כזו, הנזק הרכושי שנגרם עקב התאונה הוא באחריותה של חב' התחזוקה כפי שהעיד נציג החברה.

42. דבר נוסף, סיירים שהגיעו למקום התאונה לא טרחו לגבות עדות מעדי ראיה רבים שהיו במקום. לא ברור מדוע היו עסוקים באיתור הנאשם שהיה שם. לא ברור מדוע לא קיבלו את תגובתו לאירוע. ככל שהיו פועלים כך, היתה התמונה מתבהרת בפני בית המשפט וניתן היה להגיע לממצאים בדוקים יותר אשר יגשימו את החתירה לחקר האמת.

43. לאור כל האמור לעיל, לא אוכל לקבוע ברמת הוודאות הדרושה בפלילים כי הנאשם אשם במיחוס לו בכתב האישים ועל כן הנני מזכה אותו מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ה, 04/12/2014 במעמד הנוכחים.

שלמה בנג'ו , שופט